

"På Demokratiets Slagmark"

En dansk bluesmusiker har lige udgivet en CD med titlen "Still payin' dues". Det han vil sige med den titel er, at han sætter en ære i at give noget tilbage til nogen han har lært noget af eller på anden måde står i gæld til. Han afdrager stadig på en slags æresgæld uden specifik adresse, men tanken om at han derved skaber lidt balance i universet, giver ham sikkert en god følelse. Det er ham vel undt, men det får mig til at tænke på om jeg måske skylder nogen noget som jeg ikke ved af. Det er en uhyggelig tanke. Jeg ved at jeg skylder noget skat, men jeg trøster mig selv med at jeg har skaffet flere penge til kultur end jeg skylder samfundet. Jeg ved godt at den er lidt tynd, men det er kommet vores kære bluesmusiker, hans kolleger og bluessamfundet som helhed til gode. Måske er der alligevel balance i regnskabet og måske har jeg selv noget til gode. Det er ikke godt at vide, men jeg ved at vi, som andre kunstnere, gerne stiller op til velgørenhed for fred i verden, imod diktatur, for katastroferamte og andre gode sager. Vi betaler her nogle "dues", med adresse på fordi vi har en idé om at frihed og demokrati er værd at slå et slag for.

Jeg synes at vi skulle slå et ekstra slag for os selv. Noget kunne tyde på, at demokratiet ikke har det alt for godt på disse breddegrader og hvis man vil tage temperaturen på demokratismen, er det nok en god idé tage bjælken ud af øjet og vende det imod foreningskulturen. Det er et godt sted at starte når man tænker på, at alle politikere har en fortid i foreningslivet. Leves det liv i lovløst land så kommer der nogle løjerlige typer ud i den anden ende. Jeg har selv set nogle af dem springe ud af skabet og I har sikkert også set dem i TV. De færdes i magtens korridorer hvor de laver om på virkeligheden, især når de kvajer sig. På den måde ligner de i mangt og meget, foreningsmenneskene. Derfor vil jeg dele mine seneste erfaringer fra foreningslivet med jer, kære medborgere. Jeg håber at I bærer over med mig for det er tørt stof, men jeg skal gøre hvad jeg kan for at fugte det. Det stammer fra en anden mærkværdig, men yderst virkelig, virkelighed fra min tid som daglig leder af noget der hedder CBF.

Markedsføringen af foretagendet var et sandt mareridt under en ny bestyrelse i 2003. Evindelige og ørkesløse diskussioner om formål, principper, procedurer, ansvarsfordeling (læs begrænsning), etik, moral og uvedkommende politiske strategier gjorde ikke livet lettere. Jeg trak mig fra bestyrelsen, da det gik op for mig, at jeg uforvarende befandt midt i en magtkamp. Den slags deltager jeg af princip ikke i, men jeg er en gavmild fyr og uhelbredelig optimist, så jeg tænkte, at der måtte være en løsning, noget jeg kunne gøre, og det gjorde jeg så.

De fik hele pakken. En detaljeret projekt / organisationsplan, festivalmodel, div. analyser, samt et par opfindelser og nogle redskaber, men jeg kunne ligeså godt have sendt hele molevitten til Monrad og Rislund. Alt blev afvist (uden behandling skulle jeg måske tilføje) og over en stille øl, begyndte jeg så at overveje min stilling, som man siger. En hjælpeløs, usmilende bestyrelse, er en leders værste mareridt, men jeg fandt en udvej på problemet, nemlig døren.

Alt håb var dog ikke ude. Man kunne jo foreslå bestyrelsen, at den hyrede en uvildig, sagkyndig dirigent til den kommende generalforsamling, så foreningen kunne komme tilbage på sporet. Det faldt ikke i frugtbar jord og som ved et trylleslag, var jeg pludselig ikke mere medlem af foreningen. Bortset fra at begrundelserne for eksklusionen var kreative, så var det morsomme, at bestyrelsen ikke følte sig forpligtet til at behandle forslag, stillet af et "ikke medlem". Det afholdt den sig så fra. At jeg var fuldgyldigt medlem da jeg stillede nogle forslag bekymrede ikke større Ånder. Det samme mådehol, afholdt den fra at orientere sit bagland, men rygtet om en tvivlsom eksklusion har ikke gavnet foreningen. Skaden består blandt andet i, at den har været nødt til at "lukke sig om sig selv".

En sommernat ved bålet sad jeg og filosoferede mig frem til, at 5 ud af 8 bestyrelser, som jeg har opereret under inden for de sidste 15 år, er kuldsejlet. Det er sket af nogenlunde de samme årsager som har fået CBF til at forpuppe sig. Bortset fra at det er ved at være lidt enerverende at overvære, så er det en dårlig statistik og man kan gyse ved tanken om, hvor mange mavesår, blodpropper og forknytte eksistenser det har afstedkommet ude i landet. Dilemmaet er, at foreningslivet er underlagt selvjustits og det er lidt af et paradoks, at en dårligt fungerende bestyrelse / forening er overladt til at redde sig selv. Det synes jeg, at man skulle gøre noget ved. Private kulturelle foreninger støttes med offentlige kroner fra stat og kommune og de sidste kender jeg tilfældigvis adressen på. Derfor vil jeg foreslå byens vise fædre, at de tager splinten ud af øjet og gør en god gammel skik til en regel: Stil det krav, at generalforsamlinger fremover skal afvikles med bistand fra en uvildig, foreningskyndig dirigent, ex. en sagfører.

Måske vil det få nogle mennesker til at tænke sig lidt bedre om derude i virkeligheden. Der hvor vedtægter anses for at være et "nødvendigt onde". Hvor integritet er en by i Rusland og demokratiet en hindring for fri udfoldelse, hvad enten det skyldes uvidenhed eller kold beregning.

Jeg ser andre fordele, men det må blive en anden gang for tusmørket er ved at sænke sig over landet og jeg har startet et bål. Nu vil jeg gå ned i haven og kaste en bjælke på. Derefter vil jeg tænde en rimelig cigar, lune cognac'en dernede og vente på om der måske skulle falde nogle af de der "dues" af. Vel og mærke af den rigtige slags, dårlige "dues" har jeg fået nok af. De ligner til forveksling dummebøder. Inden jeg går vil jeg godt lige sende en hilsen og tak for godt samarbejde og gode resultater til de spillestedsfolk, organisationsmennesker, sponsorer, kolleger og pressefolk, som jeg har mødt i de 25 år jeg har virket som projektmand i København.

Til alle jer andre vil jeg sige: Hav det godt og vær gode.